

[Fisker.]

Sognekommunerne, hvad Følgen vilde blive af at vælte Skattebyrden fra Grundejeren over paa den personlige Skatteyder. Det betyder, at man flytter Skattebyrden fra eet Grundlag over paa et andet langt mindre holdbart.

Det er sikkert denne Følelse, der har faaet det ærede Medlems politiske Partifæller ude i Landet til gennem Aarene at fastholde denne Beskatningsform, og jeg har fremdeles den Tro, at de Medlemmer af det ærede Medlems Parti, som har Flertallet i Amsraadene, paa dette Omraade er i Stand til at skønne nok saa fornuftigt, rigtigt og godt, som man er i dette høje Ting.

Det ærede Medlem sagde, at man efter Forslaget her vilde være i Stand til at udskrive det fornødne i Henhold til § 50. Tidligere har man, som bekendt, haft en Begrænsning med $\frac{1}{3}$ af Skattebeløbet som Maksimum, men den er bortfaldet, siger det ærede Medlem, derfor kan man godt i Viborg Amt ikke alene udskrive 160 000 Kr. mere end nu paa Sognekommunerne, men ogsaa gaa et Stykke længere op. Jeg har forgæves søgt i Lovforslaget efter en Forklaring herpaa.

Der findes i Forslagets § 5 en Bestemmelse om, at man kan tilvejebringe det i øvrigt fornødne paa Sognekommunerne, men saa har man samtidig henvist til den gældende Lovgivning. Man har henvist til Lovene af 6. Juli 1867 og 31. Marts 1926. Det er de to Love, som for den ens Vedkommende afgør Brøkstørrelsen og for den andens Vedkommende Reglerne for Overvæltningen. Og det forekommer mig her meget klart tilkendegivet, at det er ved at bibeholde disse Regler, man kan flytte et Beløb fra Amtet over paa Sognekommunerne.

Nu kommer det ærede Medlem og siger, at denne § 50 er afskaffet, den er fjernet. Der findes ikke i Lovforslaget nogen Bestemmelse herom, det er tværtimod tilkendegivet, at den Lovgivning skal bibeholdes, som man til Dato har haft, og derfor vil jeg gerne sige til det ærede Medlem, naar han nu staar op her og lover, at vi kan føre betydelig mere over paa Kommunerne, end vi kan i Dag, selv om vi gaar over Maksimum, $\frac{1}{3}$, at saa vilde jeg alligevel hellere have, at det havde staaet klart i Lovforslaget, at det var Hensigten dermed.

Saaledes som det er formet, maa jeg betro det ærede Medlem, kan det ikke være Hensigten dermed, og derfor vil der blive et Hul, som vi maa have dækket paa en

eller anden Maade. Jeg har derfor spurgt, om der ikke var Mulighed for at faa en Udtalelse derom. Jeg har spurgt det ærede Medlem: Vil han være med til at yde et særligt Tilskud til visse Amtskommuner til Dækning af det Hul, der bliver, naar de øvrige Muligheder er udtømt?

Jeg vil dernæst gerne gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem i Anledning af hans Udtalelser om Realkreditten. Det var et af de afgørende Punkter i Argumentationen for Kravet om Skattelettelse, at det var farligt for Realkreditten og for dens Anseelse, at man havde de store faste Skattebyrder, og, sagde det ærede Medlem, Sikkerheden for Realkreditten er formindsket. Det forekommer mig at være en noget farlig Udtalelse at fremsætte fra denne Plads af et Medlem, der har den Position, som man jo ved det ærede Medlem har. Det forekommer mig, at det paa et Tidspunkt som dette er meget uheldigt, at man herfra understreger, at Usikkerheden for Realkreditten er vokset.

Naar det ærede Medlem taler om Realkreditten i denne Forbindelse, gaar jeg ud fra, at han i det væsentlige tænker paa Førsteprioritetshaverne, Kreditforeningerne. Nu ved det ærede Medlem meget godt, at disse Foreningers Obligationer i Almindelighed dækker mellem 40 og 45 pCt. af Ejendomsværdien. Vil man paastaa fra Venstres Side, at der er nogen som helst Fare for disse Papirers Sikkerhed? Ikke en Gang Halvdelen af den nuværende Ejendomsværdi er prioriteret bort med Sikkerhed i 1ste Pant. Jeg tror derfor, at man kunde have sparet sig denne Tale, jeg tror, der er fuldkommen Sikkerhed for vore gode danske Obligationer, saaledes som vi i mangfoldige Aar alle har erkendt, at det har været Tilfældet.

Men hvis det er rigtigt, som det ærede Medlem her siger, at det offentlige for at forøge Kreditorernes Sikkerhed maa give Afkald paa en Del af de faste Skatter, maa jeg saa spørge det ærede Medlem: Hvad vil han saa gøre i gode Tider under Højkonjunkturer, hvor Kreditorernes Sikkerhed stadig forøges? Vil han da kræve Skatteprioriteten anbragt paa ny? Hvis det var Tilfældet, vil jeg dog sige var der en vis Konsekvens i Standpunktet.

Naar man benytter denne Motivering for Kravet om Skattelettelse, forekommer det mig, at ogsaa den anden Side skulde drages frem. Hvis det ærede Medlem kunde drage Konsekvensen af den første Udtalelse, vilde det altsaa sige, at man kom ind paa en Tankegang, som vilde medføre en Konjunkturbeskatning, en Beskatning, som paa